

מכתב לקצין מילואים

לשוקה שלום רב!

אני בטוח שלא תשמור לי טינה על שערכתני תשובתי למכתבך האחרון בו "הפצצת" אותי בשאלות והערות בקשר לנשק החדש שהוכנס לאחרונה ליחידות החי"ר.

אודה ולא אבוש, לא לכל השאלות והטענות היה לי מענה מן המוכן. אמנם, תוך דפדוף קל בחוברת "רובה שרות (מיטען)" הוצאת אגם/מהד (א 10 — 2 בעקד חיל-הרגלים), אפשר למצוא כל מיני הוראות והנחיות לאימון בנשק החדש, וכן ציון תכונותיו, אולם אין זה סוד שיש פער ידוע בין התיאוריה והתכונות הכתובות, לבין התנהגותו של הכלי עצמו בשדה, באימונים ובקרב. לכן השתדלתי לעקוב אחר חות הדעת של חיילים בדרגות השונות — באשר להתנהגותו של אותו נשק בפעולות המגוונות (אין זה תרוץ להשהיית התשובה), אך גם כיום עדיין אני בטוח שהנסיון הקצר מספיק כדי עריכת סיכום סופי ליתרונותיו ומגבלותיו של נשק זה.

ובכן לענין:

כבר בראשית מכתבך אתה "מריבץ" לי ישר בפנים — טענת שהרובה הזה, בצורתו החיצונית, פחות מדי דומה לרובה, ו"אלגנטי" מדי לידיהם המיובלות של חיילינו; כאילו מעורר הוא את הצורך לרחוץ את הידים לפני שנוטלים אותו.

על זאת אני יכול עוד להוסיף שנוטלים אותו בידית האחזקה "המעודנת", אפילו בידי טיפוס כמו יענקלה "גנגסטר", על מאה הק"ג שלו, גראה הרובה (מרחוק) יותר ככינור בידי מורה נגינה מאשר רובה לקרב בשדה הקטל.

הצדק אתך, שוקה, התחנכנו על הרובה האנגלי, הפולני, המאוזר, את מראיהם. אנו מעלים בדמיונו כשאנו חושבים על רובים מכודנים ב"פוזה" של "שמור" ו"דקור" — וכיום, ברובה חדש, אנו ממש מפחדים לתת שאגת-קרב רצחנית בשעור כידון פן ישבך המתפס, אך כל זאת הוא בתחום הסטנדרטים הקשורים בוכרונות הנעורים. הרי מאז ומתמיד שרתה ההתפתחות הטכנית את היעילות התכליתית, תוך כדי השתחררות מן הכבלים של "מקובל" ו"רגיל".

הבה נבחן, איפוא, אם גם הפגנה והמקלעון הם תכליתיים יותר מן הרובה הישן. בכל הצבאות נעשים מאמצים להגדיל את ניידותו של חיל הרגלים; אחד האמצעים לכך הוא הקלת

המיטען הנישא על ידי החייל — והרובה מהווה גורם לא מבוטל בעומס זה. אל התביעה להקלת המשקל הצטרפה התביעה לעצמת-אש מוגברת — ואם לשתי תביעות אלו נוסיף את גורם המחיר, נבין את הגורמים אשר בצירופם הולידו את הרובה המיטען בצורתו הנוכחית; רובה בעל-עצמת אש גדולה פי כמה מקודמיו, קל מהם, פשוט וזול-ייחסית.

מכאן שאין לשפוט אותו לפי צורתו המעודנת. אולם ענין התכליתיות של רובה מורכב לפחות משני גורמים: הרובה עצמו, ומפעילו. וכאן אנו עומדים בעיצומו של תהליך ההסתגלות.

דומה הדבר לנהג הותיק אשר אחר עשר שנות נהיגה על ה"טרנטה" הוא מתיישב לפתע על יד הגה של מכונית חדשה וחדשה, כאנשי מילואים תקועים אנו במגבלה נוספת, הנובעת מעצם היותנו אנשי מילואים. תקופת "החזקת הרובה ביד" היא קצרה ומקוטעת על-ידי הפסקות ארוכות — דבר המקשה ומאט את תהליך ההסתגלות. לכן שומה עלינו לעשות מאמץ ולנצל כל הזדמנות של קריאת חייל המילואים לשירות, ואף לזמן הקצר ביותר, כדי לתת להם אימונים בנשק זה.

נשק זה בקונו מורכב יותר, דורש בקיאות גדולה יותר באחזקתו ובתפעולו. אולם בזאת לא די; נשק זה, הנושא אפשרות ייצור-אש בעצמה גדולה פי כמה

חרפותה של נקודה זו שבעת מונים. הכרח, איפוא, לחפש את השיטה שתאפשר, מצד אחד, להחדיר ברובאי ובמפקד הכיתה את התחושה לניצול תכליתי של התחמושת, ומאידך גיסא, לודא את יכולתם הטכנית למצות מהכלים את מלוא עצמת-אשם ברגעים הקריטיים של הקרב.

מכאן יובן שידיעה יסודית של השעורים ציון ואבחנה, אומדנת מרחקים, פקודות בקרת-אש ומש-מעת-אש הופכים להיות בבחינת תנאי למיצוי היכולת המבצעית הטמונה בנשק החדש.

כדרכך בקודש, שוקה, איגך מסתפק במטר השאלות; התקבל אצלי הרושם כי בכך שאתה מסיים את מכתבך בנימה צינית — "כרגיל תענה לי בודאי תשובות עיוניות, בהם לא אוכל לפתור את הבעיות שנתעוררו עם הכנסת הנשק החדש בגדוד שלנו" — ניצלת את ההזדמנות כדי להפגין את כושרך לתפקיד "יו"ר סקצית הפסימיסטים. אולם דומה שנתארכה מדי יריעת מכתבי, ועל שיטת אימון בתפעול הנשק, בקליעה ובבקרת אש עצמית — שתקרא "אש קרב" — אספר לך במכתבי הבא.

מפקד-מדריכך לשעבר

שי

מזו שהיתה בידנו קודם לכן, טומן בתוכו גם מגבלות חמורות: מבחינה טכנית מסוגל כל רובאי להוציא את מנת תחמושתו האישית תוך דקות ספורות. שאלתך בקשר למנת התחמושת היא, איפוא, במקומה — אולם הכיוון בו אתה מציע לפתור את הבעיה איננו תואם את הקו היסודי שעל פיו נבנה הרובה, על פיו אנו מפתחים כל פריט מפריטי הציוד של הלוחם הרגלי.

הגדלת מנת התחמושת תעמוד בניגוד למגמת הקטנת מטען הרגלי — היא שוב תסרב את החייל ועל-ידי כך תגרע בהכרח מניידותו, וכל אשר הרוחנו בהקטנת משקל הרובה יאבד.

הפתרון חייב להימצא בשליטה הדוקה ובבקרה מדוקדקת על האש, על-ידי כל פרט ועל-ידי מפקד הכיתה כבקר האש בכיתה. בקרה זו צריכה לודא שאף כדור אחד לא יוצא לריק, שהכדורים שיירו יוצאו תוך בקרה ותצפית אש. רק ברגעים הקריטיים — בחיפוי על הסתערות בהתקפה, או בשבירת הסתערות האויב בהגנה — הכרחי לדעת לייצר כמות אש שתבטיח את עליונותנו בקרב האש, ועליונות זו היא הערובה להשגת ההכרעה.

כנושא הבקרה המדוקדקת היינו גם בעבר רחוקים מן השלמות, אולם עם הכנסת הנשק החדש עלתה

